

Δ' Αρχαιοελληνικό Συμπόσιο

Το Δ' Αρχαιοελληνικό Συμπόσιο (για τα προηγούμενα τρία και την περιγραφή τους δείτε σχετικές αναρτήσεις στον ιστότοπο του Ινστιτούτου www.philosophical-research.org/ / Seminars/ Παραπλευρες Εκδηλώσεις) έγινε το βράδυ της Τρίτης 21 Ιουνίου (στον Ιστιοπλοικό Όμιλο Πάτρας). Όπως πάντα η ημέρα ήταν συμβολική και κραταιά. Πρόκειται για το Θερινό Ηλιοστάσιο, την ημέρα της Μεγάλης Δόξας του Απόλλωνα Αιγλάτα, του Ανίκητου Ήλιου (Sol Invictus), αυτού του Πρωτόγονου Φάνητα.

Το ειδικά σχεδιασμένο για την περίσταση Μενού περιελάμβανε Conchicla με φάβα, βερύκοκα ορεκτικό, κολοκυθάκια Αλεξανδρινά, σαλάτα σέλινο, για πρώτα, αρνί αλά Tarpeius για κυρίως πιάτο και τηγανιά γυριστή αντί γλυκίσματος. Ο Chef (οψοποιός, οφαρτυτής) πειραματίστηκε με το πρωτόγονο μενοντας πιστός στις συνταγές, και το γευστικό αποτέλεσμα συζητήσαμε στο τέλος εκτενώς εν σχέσει προς την παρασκευή του, θέτωντας την βάση στο ταξείδι για την γαστρονομική Ιθάκη μας.

Η συμποτική συζήτησή μας άρχισε με τα τρέχοντα της νεοελληνικής αθλιότητας. Ανάγκα και θεοί πειθονται, φεύ! Γρήγορα ξεφύγαμε όμως, στα ουράνια και αιθέρια.

Για τα κυριολεκτικά πρώτα, είδαμε το βλέμμα του Ουρανού πάνω μας στην χρονική συγκυρία της στιγμής. Ο Ήλιος στο θερινό ηλιοστάσιο μπαίνει στον αστερισμό του υγρού Καρκίνου εν αγλαή δορυφορία δορυφορούμενος: προηγείται ταιριαστά ο Ερμής στην 10η μοίρα του Καρκίνου, και έπονται η Αφροδίτη στις 14 των Διδύμων (η οδός του αφρού εν ακριβή μέσω των παραστατών, για τους επαίοντες και μεμυημένους!) και λίγο πιο πίσω, στην αρχή των Διδύμων, ο Άρης – πολυδύναμη συνοδοιπορεία! Τέλος ακολουθεί αυτός ο

ύπατος Ζευς στην αρχή του Κριού, ταιριαστό του ζώδιο! Η Σελήνη, στην 10η μοίρα των Ιχθύων συνεργούσε με τον Ερμή και τον Ήλιο, κοντραριζόμενη όμως με τον Άρη αφαιρούσε από την αφροδίσια χάρη της στιγμής. Ενισχυόταν μάλιστα στην δράση της από τον συντονισμό της με τον υπόγειο Κρόνο των Ταρτάρων και του χαμένου παραδείσου, ο οποίος όμως πάλι αντιδρούσε τετραγωνιζόμενος προς τον Ερμή και τον Ήλιο. Φυλαχτήκαμε όσο μπορούσαμε από τις κακοτοπιές των σκιών αυτών στον Ουράνιο οφθαλμό.

Τον θρίαμβο του Φωτός στην μεγάλη του δόξα τον υμνήσαμε με ένα χαμένο παιάνα του Αλκαίου στον Απόλλωνα (Fr. 307c Voigt). Η περιγραφή του σώζεται σε πεζό λόγο από τον Ιμέριο:

ὅτε' Απόλλων' εγένετο, κοσμήσας αὐτὸν ο' Ζεὺς μίτρᾳ τε
χρυσῇ καὶ λύρᾳ, δούς τε ἐπὶ τούτοις ἄρμα ἐλαύνειν –
κύκνοι δὲ ἥσαν τὸ ἄρμα – ἐις Δελφοὺς πέμπει <καὶ>
Κασταλίας νάματα, ἐκεῖθεν προφητεύσοντα δίκην καὶ θέμιν
τοῖς Ἑλλησιν. ο' δὲ ἐπιβὰς ἐπὶ τῶν ἀρμάτων ἐφῆκε τοὺς
κύκλους ἐς Υπερβορέους πέτεσθαι. Δελφοὶ μὲν οὖν, ως
ἥσθοντο, παιᾶνα συνθέντες καὶ μέλος, καὶ χοροὺς ἡγέθεων
περὶ τὸν τρίποδα στήσαντες, ἐκάλουν τὸν θεὸν ἐξ Υπερβορέων
ελθεῖν. ο' δὲ ἔτος ὅλον παρὰ τοῖς ἐκεῖ θεμιστεύσας
ἀνθρώποις, ἐπειδὴ καιρὸν ἐνόμιζε καὶ τοὺς Δελφικοὺς ἡχῆσαι
τρίποδας, αὗθις κελεύει τοῖς κύκνοις ἐξ Υπερβορέων
ἀφίπτασθαι. ἦν μὲν οὖν θέρος καὶ τοῦ θέρους τὸ μέσον
αὐτό, [δηλαδὴ στο θερινό ηλιοστάσιο, στην μέση της περιόδου
θερισμού] ὅτε ἐξ Υπερβορέων Αλκαῖος ἀγει τὸν Απόλλωνα.
ὅθεν δὴ θέρους ἐκλάμποντος καὶ ἐπιδημοῦντος Απόλλωνος
θερινὸν τι καὶ ή λύρα περὶ τὸν θεὸν αβρύνεται. ἀδουσι
μὲν ἀηδόνες αὐτῷ οπίοιν ἐικὸς ἄσαι παρ' Αλκαίῳ τὰς
ὄρνιθας. ἀδουσι δὲ καὶ χελιδόνες καὶ τέτιγγες. οὐ τὴν
εἰαυτῶν τύχην τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀγγέλλουσαι, ἀλλὰ πάντα τὰ
μέλη κατὰ θεοῦ φθεγγόμεναι· ρέει καὶ ἀργυροῖς ἡ Κασταλία
κατὰ ποίησιν νάμασι, καὶ Κηφισσὸς μέγας ἀίρεται πορφύρων
τοῖς κύμασι, τὸν Ενιπέα τοῦ Ομήρου μιμούμενος. βιάζεται
μὲν γάρ Αλκαῖος οἵμιως Ομήρω ποιῆσαι καὶ μῆδωρ θεῶν
ἐπιδημίαν ἀισθέσθαι δυνάμενον.

Η «νεκρή» για το Ευρωπαικό πνεύμα φύση αισθάνεται την επιφάνεια του θεού και συντονίζεται προς αυτήν.

Για να συντονισθούμε και εμείς με τον ποιητικό οίστρο του Αλκαίου στον παιάνα του προς τον Απόλλωνα διαβάσαμε και χαρήκαμε τις ηδονές της Σαπφούς στην υπερτελούς χάριτος επίκλησή της προς την Αφροδίτη (Fr. 2 Voigt), ανάλογο προς τον χαμένο ύμνο του Αλκαίου.

δεῦρύ μ' ἐκ Κρήτας ἐπὶ[ὶ] τόνδε ναῦον
ἀγνον, ὅππ[αι τοι] χάριεν μὲν ἀλσος
μαλί[αν, βῶμοι δὲ τεθυμιάμε-
νοι [λι]βανώτω·

ἐν δὶς ὕδωρ ψῦχρον κελάδει δίς ὕσδων
μαλίνων, βρόδοισι δὲ παῖς οἱ χῶρος
εσκίαστ', ἀιθυσσομένων δὲ φύλλων
κῶμα καταρρεῖ.

ἐν δὲ λείμων' ιππόβοτος τέθαλεν
ηρίνοισιν' ἀνθεσιν, αἱ δὲ ἀηται
μέλλιχα πνέοισιν | vac.
vac.

ένθα δὴ σὺ . . . (.)έλοισα Κύπρι
χρυσίαισιν' εν κυλίκεσσιν' ἄβρως
ομμεμείχμενον θαλίαισι νέκταρ
όινοχόαισον.

Και το ερμηνεύσαμε και το χαρήκαμε.

Και η δική μου συνδρομή για την δοξαστική υμνολογία του Απόλλωνα, από την αρχή ενός ποιήματος μου, πού ειχε γραφτεί μάλιστα ειδικά με τον εορτασμό αυτής της θείας ημέρας κατά νου:

Όπως ὅταν σ' ὥρα ιερὴ τοῦ πορφυροῦ Αἰγαίου,
ἡ λίγη γῆ καὶ οἱ πόντος καὶ οἱ αχανής ἀιθὴρ
ἀντιφεγγίζουν τὴν λάμψη τοῦ Απόλλωνα,
κι ὅλα ἐίναι φῶς,
καὶ μές στὸ ἀσβεστο φῶς τοῦ Βασιλῆ Ήλιου
βλέπεις μὲ μάτια ἐύλογημένα τὰ ἀγλαὰ μέλη τοῦ Δήλιου Αιγλάτα
σφριγῶντα εν κάλλει στίλβοντα αεννάως νέα –

Έτσι λατρεύσαμε την λάμψη του φωτός και του κάλλους εν φωτὶ.

Και μετά παίξαμε τα σοβαρά παιγνιά μας, συνεχίζωντας και τις ερωτικές αναζητήσεις μας των προηγουμένων συμποσίων. Προβλήθηκε ως συμποτικό θέμα το ζήτημα γιατί ο Ήλιος είναι αρσενικός και η Σελήνη θηλυκή. Και πολλά ιερολογήσαμε χαριτολογώντας και αστειευτήκαμε φιλοσοφώντας, του προβλήματος επιτηδείου όντος. Και άρρητα μεν μενέτωσαν τα λεχθέντα εν μυστηρίῳ, μυστικά τοις συμμύσταις την μαγική εκείνη νύκτα. Εντρυφήσαμε πάντως στην ουσία της διαφοράς των φύλων. Εν κεφαλαίω δε το συμπέρασμα ἡχθη στην Πυθαγόρεια αντίθεση του πέρατος και του απείρου, της μορφής και της μήτρας, της ελκτικής δύναμης του τετελεσμένου κάλλους και της οργώσας γονιμότητας της χθόνιας ρίζας, του φωτός και του σκότους. Σχολιάσαμε και την Παρμενίδειο θέση ότι εντούτοις ο κόσμος είναι φαινόμενος και απατηλός, και η αντίθεση πλασματική και ότι ἐν το ὃν και ότι το μη ὃν δεν υπάρχει στην πραγματικότητα και ότι η δεύτερη αρχή είναι κατ' ουσίαν όχι η ρίζα της ὑπαρξης αλλά η ρίζα της απάτης των φαινομένων.

Είεν.